

EL COR DEL Poble

Setmanari d'Esquerra Catalana

Surt els dijous

Dels treballs publicats, en seran únicament responsables els seus autors. — — No's retornen els originals.

REDACCIÓ i ADMINISTRACIÓ
Carrer de Sant Pau, 75, pral.

5 cts.

L'Assamblea Nacionalista de Tarragona

Al posar la ploma damunt les albes quarterelles, després de passats tres dies de la magna Assamblea Nacionalista, encara viu en la pensa, potent i fresc, el record de la jornada gloriosa, en el cor servem càlid l'entusiasme i l'ànima se sent assedollada de ventures.

I verdaderament no n'hi ha pera menys. Ja durant el viatge, l'aire, la blavor, la serena calma de la mar llatina ens saturà l'esperit d'inefable joia. Poc després, en plena ciutat tarragonina, la consagració de fe patriòtica fumava per entre les sanitoses alenades d'aquella munió de catalans arredossats als piegs de la senyera barrada, units per un comú sentiment. Allí no hi havia diferència, odís ni renunciés; allí tot era gran, amorós, entraniable. Quasi ens atrevíem a dir que, desde els seus primitius tempos romans, no's registren en els anals històrics de la ciutat estatjadora jorns de més bella i solemniat grandesa, com els que presencià, commoguda pel glatir de tot un poble, en les memorables dates del 19 i 20 d'Octubre de 1912.

La festa, com digué molt justament el digne patrici que la presidí en nom de la Unió Catalanista, era sentimental; però sentimental de fortitut. Perquè en allí, an aquella santa foguera d'amor a Catalunya, una vegada més hi feien promesa llurs fills de continuar llibertat fins assolir l'ús de les seves plenes llibertats, a que té perfecte i indiscutible dret.

A quelles estrofes

CAL RESSORGIR LA CATALUNYA RICAI
CAL RECABAR LA CATALUNYA PLENA!
CAL OBTENIR LA CATALUNYA NOVA!

cantades per femeníl gorja amb accent vibront i que s'endintzaven ànima endins, esperonant-nos a que siguin una viva realitat, es cosa que no s'obhida fàcilment.

Com tampoc cau en el buid el brillant parlament, prenyat de sana doctrina federal nacionalista, pronunciat pel més gran dels oradors que ha tingut Catalunya, per en Miquel Laporta, digne representant de la U. F. N. R. L'adenà, els alts i baixos de la seva flexible veu, l'espurneix d'aquells bellugadissos ulls corprengueren de tal faó a l'auditori, qui no pogué per menys d'exterioritzar xardonosament la seva conformitat a les ben construïdes parrafades rubiertes de prolfons pensaments.

Pera que's vegi la certesa de l'evolució del catalanisme vers a principis liberals, no podem resistir a ext actuar uns quants paragrafs de l'oració de D. Miquel Laporta:

El catalanisme ha d'esser integ at per tots. Per això en aquesta Assamblea hi són representades diverses tendències amb sos entusiasmes per la causa que defensen. Venim dintre'l clos del nacionalisme, però amb llibertat de predicar les nostres especialisacions liberals, entusiastes i amb tota la fe. Lliures de defensar la República dels nostres amors, que creiem pot contribuir, ademés de a un règim més huià, a l'espèndre de la nostra patria.

Nos-its dirigirem els nostres esforços an aquesta d'svalguda classe obrera, que s'ha de sentir tant catalana com nosaltres, aquesta classe obrera que forma part en grau majoria del nostre poble i que es la que en els moments suprems de les grans commocions dona la balansada an els règims caducs.

Per això convé associar aque ta classe als nostres ideals, no sols amb l'escut d'en Jofre, amb la llansa d'en Jaume I, amb les paraules d'en Fivaller, sinó també amb les fortes canonades del nacionalisme d'aquell gran català n Pi i Margall amb que la nostra Patria saluda al món.

Volem que aquests treballadors puguin com no-altres estimar la Patria. Tots serem nacionalistes, però volem el dret de predicar la nostra llibertat aimada.

**

Després vingué la sessió de la tarde.

A les sentides paraules d'aquest model de ciutadania que's diu Francesc Macià, hi seguí el magistral discurs de nostre mestre en Pere Corominas, que'ns reservem comentar tal com se mereix, car en cada punt s'hi troba el pensament, la lleonor, l'exemple que devem aprofitar tots quants desitgem fructifiquin els ideals que han de redimir nostra Patria oprimida. La manifestació de simpatia que se li tributà al finalitzar, fou just i digne coronament a tan excelsa peroració. Tothom dret entoà « ls Segadors », i mai l'himne nacional de Catalunya ens ha semblat més magestuós ni les seves notes han estat cantadas amb més passió i entusiasme.

Vingué l'aprovació de les Declaracions i Conclusions objecte de l'Assamblea i un S' unà im. sec. retrunyí per tot el local. P sats br us moments quedava clausurada la vuitena Assamblea Nacionalista de Catalunya que pel nombre de concurrents i assumptes a discutir ha estat la més grandiosa.

**

Comentaris? Ben pocs.

Que'ls catalans que no estaven en esperit a l'Assamblea, hem de creure que hi estan ven en contra.

Que malgrat diferent, oradors s'expresin a la catalana, posant a la vergonya el maquiavelisme politic de la gent de la Liga Regionalista ningú s'atreví a defensar los.

Que'ls que feren ús de la paraula, ho feren en nom de la U. C. o be de la U. F. N. R. Per lo tant, se'ns acut preguntar: si dins el catalanisme no existeix altre partit politic organitzat que de la U. F. N. R a o t se decantaria els elements d dreta, sense que pel fet del seu conservadurisme, traixin els ideals catalanistes.

Que cas de voler continuar dient se catalanista l'actual dreta, la Unió ve obligada a marcar-li la pauta de la seva esfera d'acció, impossibilitant la pera unir-se amb la ro ya caciquista i demès enemics de les nostres reivindicacions, aixis com amonestar-la a que vetlli de manera més pura els sagrats interessos de la ciutat, constantment entregats per ella a mans d'empreses poderoses.

I que en lloc d'afalagar servilment a forasteres institucions, sigui un poc més condescendent amb els nostres joves quan aquests expliquen llurs sentiments entonan « Els Segadors ».

PERVINDRE CATALÀ.

Ja era hora!

Nostre estimat director al sortir de la presó després de 14 dies de cautiveri, ens encarrega que donem en son nom les merces mes expresives a totes les persones que s'han interessat pera obtenir la seva llibertat, aixis com als bons amics que amb les seves constants visites han fet mes passadora la soletat de la cel·la.

**

La redacció d'aquest setmanari ha decidit celebrar la llibertat del nostre company director organitzant una fontada a Vallvidrera el que tindrà lloc el prop-venent diumenge.

Els amics que vulguin assistir poden donarse per convidats. Punt de reunió a l'estació del tren de Sarrià (Plassa de Catalunya) a les 7 del matí.

Centre Nacionalista Republicà

DE GRACIA

Llibertat, 2 i 4 pral.

Dissabte 26 d'Octubre de 1912

En motiu de la inauguració oficial de la Joventut d'aqueix centre hi tindrà lloc un

GRANDIÓS MITING

en el que usaràn de la paraula els prestigiosos oradors senyors Dr. Imbert, Labraña, Nin, Gibert, Rivera i Rovira, Laporta, i els actius representants del poble, els diputats D. Felip Rodés y D. Pere Corominas.

A les to de la vetlla.

La guerra dels Balkans

Quan més s'aprofondeix l'estudi de les causes del conflicte que acaba d'esclatar amb gran virulencia en els Balkans, més se demostra l'evidencia de que'l principal mòvil de l'acció entaulada pels Estats coaligats no ha estat pas el desig d'engrandir els territoris llurs amb alguns milers de kilòmetres.

Això no vol dir que en el fons d'aquesta formidable escamesa colectiva dels petits Estats balkànics contra l'imperi otomà no ni bateguin les ansies nacionalistes, desitjoses de deslliurar als germans de raça sotmesos al jou tirànic de Turquia, i aixis mateix cal reconèixer que ha contribuït a fer més agut el conflicte les diferències de religió que tantes vegades han sigut causa de sangnantes topades arreu del món.

Mes, la causa immediata d'aquest esclat d'opinió que s'ha manifestat unànimement partidaria de la guerra contra Turquia, consisteix en l'explosió de l'odi dels oprimits contra els opressors.

En temps normal—prenent aquesta paraula en sentit molt relatiu quan s'aplica a l'Orient europeu—la condició dels súbdits otomans de raça servia, búlgara o grega, recorda els pitjors temps del feudalisme europeu, amb l'aggravant de que en aquest cas l'amo i senyor no té ni la mateixa raça, ni la mateixa llengua, ni la propria religió que'ls vassalls. No hi ha altra llei que'l capritxo de l'autoritat. En quant a les contribucions i impostos, tot cristià de Macedònia o Albania pot veure's obligat a pagar-los per duplicat; en materia judicial, si pledeja contra un musulmà, està sempre segur de perdre; en quant a la materia administrativa, llurs intesessos morals i materials no són tinguts en compte com no sigui pera vexar-

los més. No més té un dret: el d'obeir. Fòra molt rares excepcions, totes les gerarquies, totes les carreres públiques, li estan vedades. L'antic règim al menys els dispensava del servei militar, acontentant-se amb una contribució especial pera aquest servei. Els Joves Turcs, baix el pretext de l'igualtat, els incorpora als regiments, ont, essent maltractat i considerat sospitós, se veu obligat a desertar. Aquesta situació precaria i humiliant dels cristians d'aquestes regions s'altera de tant en tant per una empenta de fanatisme musulmà o una exacerbació del despotisme turc contra aquests súbdits de races que ells consideren inferiors, i llavors ja no es qüestió d'abusos ni de vexacions, sinó de crims i persecucions crudels, que no es gens extrany que indignin i exasperin als seus germans de raça servis, grecs i búlgars constituïts en Estats independents.

Fa més de sis mesos que s'obrí una nova era de persecucions. La historia dels darrers temps demostra que's produeixen amb molta freqüencia les espantoses matances de cristians a Siria i a Armenia. A Macedònia si be no s'han produït aquests assassinats en massa, no per això deixen de pagar son tribut de sang a la barbarie turca: els crims són individuals, però se succeïxen amb una atterradora continuïtat.

Les matances de Kotehana, que han aixecat l'indignació del poble búlgar, no constitueixen altra cosa que un episodi de aqueixa historia negra. En les mateixes fronteres de Grecia, Bulgaria i Montenegro, s'han comès tota mena d'atrocitats i expoliacions. Això explica que Montenegro al iniciar per sí sol l'escamesa, hagués dispersat les seves forces, que no són pas grans-